

„...ți s-a făcut mare har...!”

Pastor FLORIN CIOCHINĂ,
Biserica Pentecostală Cezareea, Reșița

Har, din punctul de vedere al Domnului! Dar din punct de vedere omenesc? O fecioară să rămână însărcinată... tocmai când discută cu cineva, fiind deja logodită!? În Evanghelia după Luca 2:35 sunt redată cuvintele profetice rostite de Simeon: „*Chiar sufletul tău va fi străpuns de-o sabie, ca să se descopere gândurile multor inimi.*” Harul Domnului este ca printr-un om să I Se facă voia! Voia LUI să fie adusă la îndeplinire pe pământ!

După ce aude: „...ți s-a făcut mare har...!” în versetul următor, Luca redă starea Mariei: „*Tulburată foarte mult de cuvintele acestea, Maria se întreba singură ce putea să însemne urarea aceasta. Îngerul i-a zis...*”

A avut harul de-a primi un răspuns imediat, dar, în viața de credință, etalonul nostru poate fi considerat răspunsul pe care Domnul Isus i l-a dat lui Petru: „*Ce fac EU, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea*” (Ioan 13:7).

Ce s-a întâmplat de fapt atunci? Domnul Isus a intervenit în viața lui Petru într-un mod neobișnuit, la care el chiar că nu s-a așteptat, iar Domnul nu îi dă explicațiile dorite de el. Așa că „De ce?-ul” nostru trebuie să aștepte, până când tot Domnul ne dă și harul înțelegerii! În Ieremia 24:7 este scris: „Le voi da o inimă ca să înțeleagă că EU SUNT DOMNUL...” Și orice Stăpân intervine în viața slujitorilor lui așa cum crede el de cuviință, fără a da multe explicații!

Câteva din situațiile prin care poate să treacă un om care alege să facă voia lui Dumnezeu, sunt următoarele:

1. Neînțelegerea

„Astfel, dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare.”
(Luca 1.26-28)

„*İată, roaba Domnului; făcă-mi-se după cuvintele tale!*” Prin aceste cuvinte se deschide un suflet pentru Domnul, iar Maria rămâne însărcinată, fără ca logodnicul ei să știe ceva. Adevărul însă iese la iveală și este normal ce-a gândit Iosif despre ea! Așa că „...și-a pus de gând s-o lase pe ascuns...” (Matei 1:19). Dar și dacă ar fi spus adevărul și dacă tăcea pentru Maria tot nu era bine. Era un adevăr incredibil! Cine ar fi crezut explicația ei? Era prea spirituală, și oricine știe cum se ajunge la nașterea

unui copil! Adevărul ei ar fi constituit ceva ce semăna a poveste: cum că un înger a venit la ea... iar copilul era de fapt... al lui Dumnezeu! Așa că a trebuit să aștepte o intervenție a lui Dumnezeu în viața ei! Și prima situație pe care trebuie să o accepte a fost despărțirea de cel iubit, doar de dragul Domnului!

2. Respingerea

Cel mai apropiat nu te înțelege! Când avea nevoie mai mare de acceptare, chiar logodnicul ei, numit „bărbatul ei”, o judecă greșit! Iar Maria primește respingerea la care, probabil, nu s-a așteptat! Cât de multe consecințe are acceptarea voiei Domnului pentru cel credincios!

Și Maria nu era în pericol de a-și pierde doar logodnicul, ci și viața! Dovada păcătuirii ei era chiar în ea! Era ceva ce nu se mai putea ascunde pentru prea mult timp! Iar în perioada Legii, în care ea trăia, un proces nu era amânat la nesfârșit: „*Cine a călcat Legea lui Moise, este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori*” (Evrei 10:28), de aceea Matei și notează că „*Iosif, bărbatul ei, era un om neprihănit, și nu voia s-o facă de rușine înaintea lumii; de aceea și-a pus de gând s-o lase pe ascuns*” (Matei 1:19). A căutat o cale de mijloc, în așa fel încât și ea să scape de moarte... și el să scape de ea!

3. Așteptarea

În situația în care a ajuns, datorită acceptării voiei Domnului, Maria a început să învețe o nouă lecție: „*Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului!*” (Plângeri 3:26). Fiecare credincios sincer va trece prin încercări în care va fi, (sau deja este), neînțeles de către ceilalți. Și în situația aceea nu mai poate aștepta ajutor decât de la Domnul!

Așa a fost și Domnul Isus pe cruce! Așa a fost și Moise când a acceptat să meargă pentru ca prin el să fie eliberat poporul evreu! În cartea Exod logofetii evrei, le spun lui Moise și lui Aaron: „*Să vă vadă Domnul, și să judece! Voi ne-ați făcut urâți lui Faraon și slujitorilor lui; ba încă le-ați dat sabia în mână ca să ne omoare.*” Moise s-a întors la Domnul, și a zis: «Doamne, pentru ce ai făcut un astfel de rău poporului acestuia? Pentru ce m-ai trimis? De când m-am dus la Fa-

raon ca să-i vorbesc în Numele Tău, el face și mai rău poporului acestuia; și n-ai izbăvit pe poporul Tău»" (Exod 5:21).

În viață, uneori ni se pare că Dumnezeu ne pune o sarcină mult prea grea pentru noi și nu ne ajută nici măcar cu un deget (Matei 23:4)! Aceste situații din viață sunt denumite de către Domnul ca fiind: „*ceasul... și puterea întunericului*” (Luca 22:53), și nu trebuie să uităm că, în cazul Domnului Isus, au mai trebuit să treacă încă trei zile până la intervenția divină.

De-abia după aceea a venit o nouă viață... după Înviere! Așa este fiecare izbăvire din încercare. Este ca un fel de înviere, la o viață mai bună, care constă și în apropierea de EL, cum nu

a mai fost înainte dar, este urmată de obicei și de o creștere a nivelului veniturilor materiale!

În timpul încercărilor, problemele însă sunt de două feluri: interioare și exterioare. Și nu ne dăruimă poate atât ceea ce se petrece în exterior, (neînțelegerile și respingerile celor mai apropiați sau mai îndepărtați), cât faptul că ceva s-a schimbat între noi și Domnul, fără ca să-L fi supărat cu ceva. Iar mintea vrea să primească repede niște explicații... care nu mai vin!

Despre întunericul spiritual, vorbește și Iov: „*Ce! Mi s-au dus zilele, mi s-au nimicit planurile, planurile acelea făcute cu atâta iubire în inima mea... Și ei mai spun că noaptea este*

zi, că se apropie lumina, când întunericul a și venit!” (Iov 17:11,12).

Cel mai bun sfat, pentru vremurile de „ceas al întunericului”, este cel pe care l-a dat cu mult timp în urmă Dumnezeu, prin prorocul Isaia: „*Cine umblă în întuneric și n-are lumină, să se încreadă în Numele Domnului, și să se bizuie pe Dumnezeul lui!*” (Isaia 50:10).

Cu alte cuvinte, să aștepte intervenția Lui și să știe că pe Domnul poți să te sprijini, chiar și atunci când nu-I mai simți prezența!

Habacuc scria: „*Căci este o proorocie, a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire, și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit.*” (Habacuc 2: 3)!